

Ἡ ἀρχή μου είναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμιαν ἀρχήν.

[Ἔτος δευτέρον]

Ἀθῆναι, 20 Ἀπριλίου 1884

Ἀριθ. 99+140

Ἀπ' τῆς Λάρισσας.

Μίλησε τοῦ βασιλέα νὰ μὴ μῆ στο σιδηρόδρομο τῆς Λάρισσας, γιατί εἶναι γρετλιδικος, καὶ δὲν μὰς πειράζει ἀν σκοτωθοῦν οἱ ἄλλοι, ἔσο γιὰ τὸν βασιλέα, διότι μὰς χρειάζεται.

Σημ. Παληανθρώπου. Τέτοιο ἐπαρχιακὸ ζωντόβολο εἶσαι καὶ τέτοια μὰς γράφεις. Καὶ κάνεις, ρε κορόιδο, τὴν ζωὴ ἐνοῦς, ἐπειοὺ δῆποτε βασιλέα, καλλίτερον ἀπὸ τὴν ζωὴ ἐνοῦς ἀπλοῦ πολίτη; Ἄν σκοτωθῆς σὺ καὶ γὼ καὶ ὁ ἄλλος θὰ μείνουν ὄρφανὲς ἡ οἰκογένειαι μὰς, ἀν σκοτωθῆ δὲ ἓνας βασιλέας, ψωμιὰ στὸ μοναστήρι, καὶ ἀπὸ βασιλείδες βρίσκει τινὰς σὰν τὴν ἄμμο τῆς θάλασσης. Ἄς ᾄται καλὰ ἡ βασίλισσα, τὰ βασιλόπουλα καὶ τὸσοι ἄλλοι βασιλόπαιδες τῆς Εὐρώπης. Μεγάλῃ ἀγάπῃ βλέπομε νὰ ἔχη ἡ εὐγενεῖα σου πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ μεγάλο κεφάλι ἀφοῦ ἐσκέφηται μόνος σὺ, ἀπὸ ὄλους τοὺς Ἕλληνας, γιὰ τὴν σωτηρία του. Διὰ ταῦτα, λάβε σὲ παρακαλοῦμε ἀπὸ μέρος ὅλης τῆς Ἑλλάδος τὸ μέγα παράσημο τῆς **μουτζίας** μετὰ τῆς μεγάλης ταυνεῖας τῆς παλαβομάρας, ποῦ θὰ σὲ δέσουν νὰ σὲ πᾶν στὸ Δαφνί.

Κύριε Συντάκτη.

Σοῦ γράφω ἀπὸ τῆς φυλακαὶς τοῦ Κόκλα, καὶ σοῦ λέω, ὅτι ἐκεῖνα ποῦ γράψατε στὴν ἐφημερίδα σας, ὅτι μὰς προσέφερε ἡ κυρία Πουλχερία Βαλαμακῆ 200 ἄρτους, καὶ 250 ὄ κ. Καλλιφρονᾶς. Σὰς πληροφοροῦμεν λοιπὸν, ὅτι δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲν εἶδαμε ψιχουλάκι, διότι πρὸ εἰκοσι μέραις μοι εἰστάθη ἄρτος εἰς τοὺς φυλακωμένους ἀπὸ μέρους τοῦ Καλλιφρονᾶ, τὴν δὲ μεγάλη Πέφτη καὶ Παρασκευὴ 95 ψωμιὰ ἀπὸ μέρος τῆς κυρίας Σίνας, ὅπως τῆς κ. Βαλαμακῆ.

Κοντὰ σ' αὐτὰ τὸ μοιρασθὲν κρασίον τοῦ οἴνου, ἀπὸ ἑκατὸ δρομια τοῦ κάθε ἐνοῦς εἶναι τοῦ Εἰσαγγελέα καὶ ἔγραψες κατὰ λάθος πὼς εἶναι τοῦ Κατσίμπαλη. Ἐκεῖνοι δὲ ποῦ αὐτοῦ γράψαν πὼς ἡ 450 ὄκαδες ψωμί ποῦ προσέφεραν ἡ κ. Βαλαμακῆ καὶ Καλλιφρονᾶς πὼς ἦτανε μονάχα γιὰ τοῦ Κόκλα τὴ φυλακὴ, καὶ ἀν ᾄται ἔτσι τὸ πρᾶγμα πρέπει νὰ ἐξεταστῆ ἡ ἀνακάλυψι τῆς ἀλήθειας καὶ στιγματισμὸ κεινοῦ τοῦ ἀσεβοῦ ποῦ θέλησε νὰ ἐμπορευτῆ καὶ τὴν φιλανθρωπίαν.

Σημ. Παληανθρώπου. Ὅσο γιὰ μένα, ξέρω τοῦτο μόνο, πὼς ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς τοῦ Κόκλα εἶναι τιμωρτατος, ἀλλὰ τί τρέχει καὶ τί μπερδεψοδουλεῖ γίνεται ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι δὲν ξέρω.

Αὐτὴ

ἡ κυρία Πριναρῆ ποῦ ἦτανε ἡ ὑποδιευθύντρια στὸ Ἀρσάκειο καὶ τὴν στείλαν στὸ Ἀρσάκειο τῆς Κέρκυρας διευθύντρια, φαίνεται νὰ ᾄται κακὸ ζιζάνιο, νὰ ἔχη δηλαδὴ τοὺς διαόλους μέσα της, γιατί ἀφοῦ ἔφερε ἡ δὴ τὸν κόσμον ἔνω κάτω μέσα στὸ σχολεῖο, μόλις πάτησε τὸ πωδαράκι της στὴ Κέρκυρα χάλασε καὶ κεῖ τὸν κόσμον, οἱ γονεῖς ἀπόσυραν τὰ κορίτσια τους ἀπὸ τὸ Παρθεναγωγεῖο, ἡ ἐπιτροπὴ παρατήθηκε καὶ πάει νὰ ριμοζῆ τὸ Παρθεναγωγεῖο.

Κακὸς διάλογος, διαολογυναῖκα, διαολοκόοιτος, τσαναπέτικο πρᾶγμα, ζιζάνιο, σκάνταλο, τουρκοπούλα, τέλος πάντων καὶ ὄχι ρωμχά. Πίσω μὰς σαταναδίσσα.

Γιὰ νὰ σὰς ποῦμε, κυρία μὰς, θὰ ἰσυχάσης, θὰ βάνης γνῶσι, ἀφοῦ δὲν σὲ θέλει τὸ χωριὸ σὺ μὲ τὸ ζῶρι θέλεις νὰ μῆς μέσα καὶ νὰ θεινιάστῃς, ἡ μὰς καὶ ξέχασες πόση ἐργολαβία ἔκανες ἐδῶ μὲ τὸν γεροῦσεκυτιάρη τὸν Βιωνῆ καὶ ἔφερες κοτζῆρ Ἀρσάκειο σὲ παραλοῦσια σχεδὸν καὶ πῆρες μὲ τῆς ζουρλῆς σου καὶ τὴν γρηὰ Κίτσου στὸ λαίμῳ σου; Ὅπου πατᾶς τὸ μικρὸ σου πωδαράκι, ἀγκιαθια καὶ τριθάλοι φυτρώνουν.

Ἦστερα ἀπὸ τὴν προσβολάρα ποῦ σοῦ κάναν αὐτοῦ εἰς Κερκυραεῖτι ἀν εἶχες λίγο φιλότιμο ἀπάνω σοῦ ἔπρεπε νὰ παρατηθῆς. Ἀλλὰ ποιδὸς ἔχασε τὴν ντροπὴ νὰ τὴν βρῆς σὺ. Οὐζῶ, ζιζάνιον τῆς Μαγδαληνῆς.

Συνταγὴ

γιὰ ὄσους θέλουν νὰ παντρευτοῦν, χωρὶς προξενήτρα καὶ προξενηταδες. Κάθε βραδὺ νὰ λέν τὸ ὀλιγώτερον τρεῖς φοραὶς τὴν ἐξῆς θαυματουργὴ προσευχὴ.

«Ἄγιε Θεόδωρε, καλὲ, ἄξιε καὶ θαυματουργέ, ἀπὸ τὴν ἔρημο ἀπερνᾶς καὶ τῆς μοιραῖς χαιρετᾶς; Ἄν δῆς καὶ τὴν δική μου, ἂν κάθεται νὰ σηκωθῆ, ὅτῳ σπέρνω καὶ δὲν θερίζω, ἂν ᾄται ὠραία πὲς της νὰ ἐβῆ νὰ τὸ θερίσωμε μαζὺ».

Αὐτὴ τὴν προσευχὴ, κύριοι, πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι τὴν ἀγόρασα καὶ μοῦ κούστισε ἓνα κοσιπενταράκι ἀπ' αὐταῖς ποῦ ρίχνουν τῆς τύχαις μὲ τὰ κόσκινα.

Τώρα δὲν μὲ πειράζει τόσο γιὰ τὸ κοσιπενταράκι, ὅσο γιὰ τὸ ξεθέωμα ποῦ ἔχω καθε βράδου νὰ τὸ λέω, ὄχι τρεῖς φοραὶς, ἀλλ' ἑκατὸ τρεῖς, καὶ οὔτε νύφη οὔτε νυρούλα εἶδα ἀκόμη.

Ἄχ μωρὴ ταγκάνα, ἄχ τί μιῦφ-φαισας, δὲν θὰ σὲ βρῶ πουθενὰ νὰ σὲ μαδῆσω, νὰ σὲ φάω ζωντανή;

Τὸ κορίτσι πού φαρμακώθηκε προχτές καί πέθανε στοῦ Ψυρρή, πού τὸ βρήκε τὸ φαρμάκι, ἀφοῦ ἀπαγορεύεται στὰ φαρμακεία νὰ πωλοῦν φαρμάκι χωρὶς ἄδεια γιαιτροῦ;

Γιὰ φαντασθῆτε πού ἔφτασε πλέον ἡ αἰσχροκέρδεια, γιὰ νὰ πάρῃ ἕνα φαρμακικὸς πενήντα ἢ ἑξήντα λεπτά, νὰ πέρνῃ ἕνα ἄνθρωπο στὸ λαιμό του. Δὲν φταίει ὅμως κανεὶς, φταίει αὐτὸς ὁ Κοσσοκόκος πού πᾶει καὶ κραιμάται στὰ θεώρετα τοῦ θεάτρου καὶ δὲν ἀνοίγει τὰ μάτια του νὰ ἐφαρμώσῃ τοὺς νόμους καὶ σώζῃ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐκθεσὶς ἀνθ' ὄν.

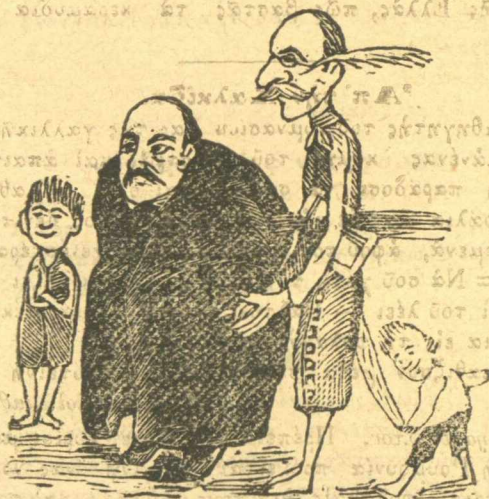
Κύριε Παληάνθρωπε

Βλέπουμε, ὅτι σὲ ὅλα τὰ συμβάντα τοῦ κόσμου ἀνακατεῖσαι καὶ τὰ δνμισιεύεις. Διὰ τὸν δρόμο τοῦ Περαία δὲν ἐπῆρες χαμπάρι, (καλὰ σὰς ζυπνητούδια, καὶ τί ἔγραφα προχτές;) ἀκόμη πού λημερεύουνε οἱ λωποδύτες καὶ δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ ψυχὴ ἀνθρώπου, μόνο τοὺς ληστεύουν, καθὼς ἐκτύπησαν τὸν ἀμαζῆ Ἀνδρέα Κωλοσαλάτα, (μωρὸ ὄνομα, γιὰ αὐτὸ τοῦ ρίχτηκαν), διὰ δραχμαὶς 18 προχτές τὴν νύχτα, καὶ συμβαίνουν ταχτικὰ κάθε νύχτα, καθὼς μὲ κυνήγησαν καὶ στὰς 11 τοῦ μήνα τούτου, τὴν νύχτα τῆς Πέφτης πού ἦρθα στὴν Ἀθήνα νὰ ψουνίσω μανάβια. Ἐγὼ ὁ Ἀποστόλης Κρητικὸς μανάβης.

Λάβε λοιπὸν μίαν πρόνοιαν γιὰ νὰ ἔχωμε τὸ ἐλάχιστο ἀσφάλεια ζωῆς καὶ τὰ ὀλίγα λεπτά πού ἐμπορευόμαστε.

Οἱ μαγάβιδες τοῦ Περαία.

Σημ. Παληανθρώπου. Αὐτὴ τὴν ἀθλια κατάστασι πού συμβαίνει καὶ ὑπάρχει καταμεσῆς στὴν Ἀθήνα τὴν ἀνάφερα καὶ προφορικῶς καὶ διὰ τοῦ στόμα στὴ Μοιραρχία, ὥστε ἂν αὐτὴ δὲν σὰς κάνῃ τίποτα, ἀπὸ μένα τὸν φουκαρά μὴν ἔχετε ἐλπίδα σωτηρίας. Ἐμένα ἡ δουλειά μου εἶναι νὰ λέω καὶ νὰ γράφω μόνο, μεγαλειότερη δύναμι δὲν ἔχω ἐπὶ τοῦ παρόν.

Ἐκθεσὶς ἀνθέων.

Κύριε Συντάκτη.

Μὲ ἀπερία μου βλέπω εἰς τὴν ἄλλως ἀξιόλογο ἐφημερίδα σας νὰ καταφέρνετε ἐναντίον τοῦ σημερινοῦ ὑπουργείου (τέτοια

πεποιθῆσι ἔχω, πὼς εἶναι ἀξιοκατακόσῳ, καὶ ὅπως ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀλλάξω τὴν δική σου πεποίθησι, ἔτσι καὶ σὺ δὲν μπορεῖς τὴν δική μου.) Καὶ ἂν μὲν γράφετε αὐτὰ μὲ τὰ σωστά σας εἶσαι γιὰ τὸ Δαφνί. (Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ νὰ μοῦ δείξῃς τὸν δρόμο καὶ νὰ μῆς πᾶτος μέσα), εἰν δὲ πάλι τὰ γράφεις γιὰ δημοκοπία, ξεφρονοῦ μας. (Καὶ ἔχω ἀνάγκη ἐγὼ νὰ δημοκοπήσω, μᾶς καὶ θέλω νὰ γίνω πρωθυπουργός;)

Μὰ ἀδερφέ, ἀντὶ νὰ γράφῃς μόνον ὅτι μᾶς ἔβαλε φόρους ὁ Τρικουπῆς, σὺ, σὺν φρόνιμος πού εἶσαι ἔπρεπε νὰ ἐξηγήσῃς εἰς τὸν λαόν καὶ τὰ καλὰ πού θὰ προκύψουν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φόρους. (Αὐτὸ δὲν τὸ ἀρνήθηκα ποτὲ καὶ τὸ ἔγραψα ἀκόμα καὶ στὸ προχθεσινὸ φύλλο, ἀπάνω στὸ ζήτημα τοῦ Πατριαρχείου, ὥστε δὲν λὲς τίποτα,) ἤγειν ἀπὸ τοὺς φόρους θὰ προκύψουν ἡ συγκοινωνία, ἡτοι οἱ δρόμοι πού κάνε σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἀρσι τῆς καταναγκαστικῆς κυκλοφορίας τοῦ παλαιοχάρτου τῆς Τράπεζας τὰς προπαρασκευὰς, τὰ ἔγραψα καὶ αὐτὰ προχτές καὶ μόνο σὺ δὲν τὰ διαβάσας, φαίνεται,) στὴν στερέωσι καὶ ἐπέκτασι τοῦ ἐμπορίου μὲ τῆς συνθήκαις πού κάνε, (ἐδῶ τὰ μπλάστρωσε, τί σχέσι ἔχουν ἡ συνθήκαις μᾶζι μὲ τοὺς φόρους μᾶς καὶ δωρεοδόκησε τὰς εὐρωπαϊκὰς κυβερνήσεις γιὰ νὰ μῆς κάνουν τὰς ἐμπορικὰς συνθήκαις;) τὸ ἰσοζύγιον τοῦ προϋπολογισμοῦ, (ποῖο ἰσοζύγιο, μὲ τὰ λόγια; εἶναι πεσμένος ὄξω καὶ μὴ χάνεσαι καὶ μὴ τὰ θέλῃς ὅλα δικά σου,) κτλ.

Ἦστε τί λὲς, δὲν εἶναι δίκαιο ἡ σημερινὴ ζωὴ τῆς Ἑλλάδος νὰ ὀνομαστῇ νέος αἰὼν; Τώρα σὺν ἀνεξάρτητος πού εἶσαι πὲς τὴ γνώμη σου.

Ἐκθεσὶς ἀνθέων στῆς μπουραρίας.

Σημ. Παληανθρώπου. Ὅρκιζομαι τιμίως καὶ εὐσυνειδότηως, ἀνευ φόβου καὶ ἀνευ πάθους νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν, ἤγειν, ὅτι ὅλα αὐτὰ πού μᾶς γράφῃς εἶναι ἀλήθεια ἀνάποδα, καὶ ἔτι πραγματικῶς εἶναι ἡ ἐποχὴ αὐτὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα νέος αἰὼν, γιὰτὶ ἀπὸ τοὺς λίγους φόρους πού μᾶς ἔβαλε μαζωμένους θὰ μᾶς καταντήσῃ νὰ περπατοῦμε ξεβράκωτοι καὶ ἔτσι θὰ ἔχωμε τὰ ἐξοδα τῆς ἐνδυμασίας μας κέρδος. Νέος Αἰὼν. Ἀκούστε κεῖ; Αἰὼν τῆς ξεβρακωσῆς.

Ἐκεῖ

Ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ πολιτικὸ νοσοκομεῖο ὑπάρχει ἡ μάντρα τοῦ Γιώργη Μπέκερη ἐκεῖ μέσα πωλοῦνται ξύλα, κάρβουνα καὶ ἀσβέστης λυωμένοι, εὐκολία πρωτοφανῆς γιὰ τοὺς μαστόρους. Ὅποιος λοιπὸν θέλει ἀσβέστωμα ἢ ξύλα ἤγειν κοῦτσουρά καὶ λοιπὰ ἄς πᾶρ. Ὁὲ βροῦν σὲ ὅλα μεγάλη συγκατάβασι, εὐκολία καὶ λοιπὰ. Γιὰ τὴν Νεάπολι εἶναι αὐτὴ ἡ μάντρα ἕνα ἐδεργετικὸν κατὰστημα.